

РЕШЕНИЕ

№ 5762

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9168** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявена от В. М. С. искова претенция срещу [фирма], с правно основание чл. 82, § 1 вр. § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО, с която се иска осъждане на ответника да заплати сумата в размер на 5000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди (страх, притеснения и стрес от злоупотреба с лични данни и психическо натоварване), вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника през 2019 г., изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г., а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени съображения за това, че от ответникът в качеството си на администратор на лични данни е допуснал неправомерно разкриване на лични данни, съдържащи се в кредитното му досие. В следствие на това, ищецът претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна

злоупотреба с личните му данни. Излага съображения, че ответната страна е допуснала нарушение на чл. 24 и чл. 32 на Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като не е обработвала личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност, като се приложат подходящи технологии и организационни мерки.

Ответният страна е подала отговор на исковата молба, с който изразява становище за недопустимост на иска, тъй като не е приключило производството по обжалване на издадено наказателно постановление, с което на ответника е наложена имуществена санкция. Твърди се, че банката е обработвала данни за икономическото състояние на ищеца към 2004 г. Оспорва да е налице бездействие от страна на ответната страна, с което да са нарушени изискванията на законодателството относно защитата на лични данни, както и да са настъпили неимуществени вреди.

Представител на прокуратурата изразява становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Приложен е договор за ипотечен кредит от 16.12.2004 г., по силата на който [фирма] се задължила да предостави на В. С. и Д. С. кредит в размер на 21 000 евро за покупка на жилище с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „б, ет. 3, ап. 16. Част от уговорените задължения на кредитополучателите са свързани с уведомяване на кредитора при промяна на месторабота, местоживеене или пенсиониране, както и да предоставят на кредитора всяка поискана информация и документи, свързани с използването, издължаването на кредита и извършване на оценка на платежоспособността им – т. 16, б). „ж“ и „з“ от договора. В договора за кредит се съдържа информация за ищеца, отнасяща се за три имена, ЕГН, адрес по местоживеене, телефон за контакти и данни от документ за самоличност.

Във връзка със сключване на договора за кредит е представена пред банката декларация от 24.11.2004 г., подписана от представител на работодателя (учреждение от структурата на МВР) на ищеца, с която се декларира, че В. С. е държавен служител без прекъсване от 01.10.2000 г., както и че месечното му трудово възнаграждение е в размер на 485,56 лева за месеците септември, октомври и ноември през 2004 г.

От изложеното в исковата молба и отговора на исковата молба, както и от изявленията на процесуалните представители на страните, направени в съдебно заседание, се достига до извод, че е безспорно обстоятелството за неправомерно отнемане на хард диск от банката, в който са налични файлове с информация за кредитните досиета на клиенти на [фирма]. Посоченото се подкрепя и от приложеното уведомление, публикувано на интернет сайта на ответната страна, с което се уведомяват клиентите на банката за установено нарушение през месец май 2019 г., касаещо сигурността на личните данни на физически лица, титуляри по ипотечни и жилищни кредити, отпуснати преди 2016 г.

От писмо рег. № 16-10-04811/1 от 10.10.2019 г. и писмо рег. № 16-10-05314/1 от 08.11.2019 г., изпратени от [фирма] до В. С. се установява, че горепосоченото нарушение се отнася до лични данни, съдържащ се в кредитното досие на ищеца по договор за кредит от 16.12.2004 г. Данните за ищцовата страна се отнасят до следното: 1). Физическа идентичност – три имена и ЕГН; 2). Контактни данни – адрес, стационарен и мобилен телефон; 3). Данни за икономическо и имуществено състояние – трудова заетост, удостоверение за доход; 4). Данни за гражданство и имуществено

състояние – образование, семейно положение, свързаност с трети лица, информация за притежавано собствено недвижими имущество, данни за участие в собствеността или управлението на юридически лица, данъчна информация; 5). Данни, съдържащи се в документи, удостоверяващи собствеността върху имота, приет като обезпечение по кредита и оценка на стойността му; 6). Данни за кредитната му експозиция и данъчна и осигурителна информация, съдържащи се в справки от НАП и Ц. към БНБ; 7). Данни, съдържащи се в застрахователни полици за имота, приет като обезпечение по кредита; 8). Копие от нотариален акт № 127, том 4, рег. № 167143, дело № 506.23.12.2004 г., отнасящ се за имот, послужил за обезпечение на кредита.

Установява се, че ищецът е уведомен от банката чрез SMS от 24.09.2019 г. за неправомерно разкритите лични данни.

От писмо вх. № 18433 от 28.05.2021 г. на Комисията за защита на лични данни и писмо вх. № 18111/26.05.2021 г. на СРС става ясно, че е издадено наказателно постановление, с което е наложена имуществена санкция на [фирма] за нарушение на чл. 32, § 1, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, което е обжалвано и към настоящия момент не е постановен влязъл в сила съдебен акт по оспорването му.

Видно от раздел V от приложените Правила за защита на личните данни на [фирма] се установя, че банката обработва лични данни на своите клиенти по сключени договори за кредити, сред които са горепосочените данни на ищеца. Съгласно чл. 42, ал. 1 и ал. 2 от правилата банката е въвела технически и организационни мерки за осигуряване на сигурността на личните данни, които са: физическа защита, персонална защита, документална защита и защита на автоматизираните информационни системи. Според чл. 43 от правилата физическата защита е насочена за предотвратяване нерегламентиран достъп до сгради, помещения и съоръжения, в които се обработват данни и е изчерпателно описана в Правила за банкова сигурност и Технически изисквания към тях. Според чл. 44 персоналната защита се осъществява при спазване на принципа „необходимост да се знае“ съобразно длъжностната характеристика на съответния служител и ниво на достъп до отделните база данни, за което се провеждат инструктажи и обучения. Според чл. 46 защита на автоматизираните информационни системи следва да се в съответствие с Правилата за сигурност на информацията на банката.

В Правила за банкова сигурност на [фирма], приети с решение на УС № 264/17.07.2018 г. се съдържат подробни технически и организационни мерки за достъп до помещенията на банката (видеонаблюдение, въвеждане на електронни охранителни системи, физическа охрана, мерки за достъп на служители и външни лица, въвеждане на зони с ограничен достъп, пропускателен режим и други).

В чл. 30 от приложените Правила за сигурност на информацията на [фирма], приети с решение на УС № 179/16.05.2017 г. се съдържа регламентация за боравенето с носители на данни, според която изготвянето, предаването и приемането на носители на данни извън банката се документира и контролира от страна на натоварените служители от съответното структурно звено и се въвежда в специален регистър. Според чл. 44 подмяната или замяната на техника, носител на данни може да бъде изнесен от банката, само ако всички данни от него са изтрети. В чл. 220 от глава 9 е посочено, че техническото оборудване се защитава от неоторизиран достъп, а според чл. 222, т. 9 защитата обхваща сигурност при поддръжката и съхранението на оборудването, както и при повторното му използване. С глава 12 са въведени правила за информационна сигурност с външни организации, а в глава 14 се регламентира

подготовката на персонала по информационна сигурност.

По делото е приложена още Политика за съответствие и сигурност на ответното дружество, приета с решение на УС № 172/12.05.2017 г.

Установява се, че банката е предприела обучение на съответните служители по информационна сигурност, което се установя от представената Учебна програма за обучение по съответствие, банкова и информационна сигурност и документи за проведеното обучение.

По делото е разпитана свидетелката М. И., която дава сведения, че ищецът изпитвал притеснение, свързано със злоупотреба от изтичането на лични данни от ответното дружество, които се отнасяли за имена, ЕГН, имуществено състояние, данни от документ за собственост на жилище и банкова сметка. Конкретните му притеснения се отнасяли за евентуална продажба на жилището му, сключване на договор за кредит от негово име и изтегляне на средствата от банковата му сметка. Променил се начинът му на живот, тъй като бил уравновесен и общителен човек, а след случая се затворил в себе си, бил неспокоен, стресиран, унил, раздразнителен и с нарушен сън. Силното притеснение продължило около 6 месеца, като постепенно отшумявало, но било налично към момента. Заради опасенията за злоупотреба с лични данни ищецът активирал услуга в Агенция по вписванията за получаване на смс при промяна собствеността на жилището, както и прехвърлял заплатата си във виртуална компонента. Свидетелката пояснява, че ищецът имал доверие на банката, но след това много се разочаровал. Същият изплатил ипотечния кредит, а миналата година (тоест 2020 г.) изтеглил краткосрочни кредити. Свидетелката допълва, че ищецът ползва кредитна карта и мобилно банкиране на ДСК.

При преценка на показанията на свидетелката се отчете разпоредбата на чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК, доколкото същата е майка на ищеца. Съдът не дава вяра на показанията в частта, отнасяща се за изпитаното силно притеснение и променения начин на живот. Посочва се, че част от притесненията са свързани с възможност за изтегляне на средствата от банковата му сметка. В същото време ищецът е продължил да ползва услугите на същата банка, тъй като след изтичане на личните данни е сключвал потребителски кредити и ползвал различни банкови продукти – кредитна карта и мобилно банкиране. Подобни обстоятелства не кореспондират със „загуба на доверие“ при предоставяне на услугите от банката и нерегламентиран достъп до паричните му средства в сметката.

В останалата част от показания се дава вяра, тъй като са еднопосочни, непротиворечиви и съответстващи на доказателствения материал по делото. В тази връзка съдът приема, че ищецът е изпитал притеснения от разпространението на лични данни, но не и в силна степен, което да е довело до промяна в начина на му живот.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 82, § 1 вр. § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на настоящия регламент, има право да получи обезщетение от администратора или от обработващия лични данни за нанесените вреди. Администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава настоящия регламент.

В тежеста на ищеца е да установи нарушението на ответника да изпълни задължения

си за прилагане на подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на надеждност, сигурност и защита при обработването на личните данни на ищеца, съдържащи се в кредитното му досие. В тежест на ищеца е да установи, че неизпълнението на посочените задължения е довело до неразрешено разкриване или достъп до лични данни на ищеца, както и да установи настъпването на неимуществените вреди и причинно-следствена връзка между нарушението и неимуществените вреди.

В тежест на ответника е да докаже възраженията си по чл. 82, § 3 от Регламент (ЕС) 2016/679, че е приел подходящите технически и организационни мерки, за да избегне вредоносния резултат.

В настоящия случай ответната страна е администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като обработва лични данни във връзка с целите на банковото кредитиране. За изпълнение на функциите по предоставяне на кредити банката може да извършва дейности по събиране на информация относно кредитоспособността на клиенти – арг. чл. 2, ал. 2, т. 16 от Закона за кредитните институции (ЗКИ). На основание чл. 68 ЗКИ банката създава и поддържа досиета за всеки кредит с данни за клиента, основанието, условията и размера на кредита и неговото обезпечение, решението на компетентния орган за отпускане на кредита и всички други данни, свързани със сключването и изпълнението на договора. Подобно задължение за банката е съществувало и в чл. 54 от Закона за банките (отм.), което се посочва с оглед датата на сключване на обсъждания по – горе ипотечен кредит.

Горното дава основание, че досиетата за кредит на клиентите включват минимум информация за следното: имена, ЕГН, адрес, телефон за контакти, трудова заетост, образование, семейно положение, доходи, притежавано собствено недвижими имущество, данъчна и осигурителна информация, застрахователни полици, съществуващи кредитни експозиции, данни от документи, удостоверяващи собствеността върху имота, приет като обезпечение по кредита. Тази информация може да се определи като лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като е свързана с физическо лице, което може да бъде пряко или непряко идентифицирано.

Следва да се отбележи, че създаването и поддържането на кредитни досиета представлява обработване на лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, а именно - всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Съгласно чл. 24, §1 от Общия регламент за защита на данните задължава всеки администратор на лични данни да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с настоящия регламент.

В чл. 32, §1, б. „б“ от Общия регламент за защита на данните съществува задължение за администратора на лични данни да прилага подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване. Според чл. 32, §2 от

Регламента, при оценката на подходящото ниво на сигурност се вземат предвид по-специално рисковете, които са свързани с обработването, по - специално от случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до прехвърлени, съхранявани или обработени по друг начин лични данни. Следва да се има предвид, че ответната страна е кредитна институция, което налага поддържане на високо ниво на сигурност съгласно чл. 32, §2 от Регламента

Настоящият състав приема, че ответното дружество не е изпълнило задълженията, произтичащи от чл. 24, §1 и чл. 32, §1, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като не са приложени подходящи технически и организационни мерки за гарантиране сигурността и поверителността при обработването на личните данни. Това е така, тъй като е налице неразрешено разкриване на лични данни, доколкото личните данни от кредитното досие на ищеца са попаднали при трети лица без неговото съгласие и без това да е свързано с изпълнение на целите на администратора за обработването на данните. Именно това неразрешено разкриване на данни попада под определението „нарушение на сигурността на лични данни“, дадено в чл. 4, ал. 12 от Регламент (ЕС) 2016/679, което означава нарушение на сигурността, което води до случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин.

Ответното дружество е разработило редица технически и организационни мерки, отнасящи се за сигурността при обработване на личните данни. Извършеното неразрешено разкриване на лични данни (неправомерно отнемане на хард диск от банката, в която са налични файлове с информация за кредитните досиета) отразява обективен факт, че подобно действие е допуснато и не е предотвратено от взетите технически и организационни мерки, което означава, че същите не са достатъчно подходящи по смисъла на чл. 24, §1 и чл. 32, §1, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Установи се, че разкриването на лични данни е предизвикало тревоги и притеснения у ищеца, които представляват неимуществени вреди, без оглед на това дали реално ще последва злоупотреба с разкритите данни. Видът и степента на засягане на личната сфера на лицето имат значение само за размера на обезщетението. Съдът приема, че е налице причинна връзка между преживяванията на ищеца и бездействието на ответника (неизпълнение на задължения), довело до разкриване на лични данни. Притесненията и тревогите са следствие на това, че данните на ищеца са на разположение на трети лица. Причиняването на усещане за тревога от нарушената сигурността на защитимото благо (личните данни) е достатъчно, за да се ангажира отговорност на лицето, което има задължение да я гарантира.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. В т. II от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС са определени критериите за понятието ”справедливост”. Постановено е, че то не е абстрактно, свързано е с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определянето на обезщетението се отчитат изпитаните от ищеца притеснения и тревоги, които продължават към момента. Същите не са по – големи от обичайните, доколкото не се установи, че са с голям интензитет, довел до промяна начинът на живот на ищеца. Следва да се посочи, че част от притесненията се отнасят за неправомерно изтегляне на средства от банковите сметки на ищеца (информация за сметката не е разкрита) при ответното дружество, но въпреки това С. е продължил да

използва същите. Отчита се периодът на изпитаните притеснения, който датира от месец май 2019г. и продължава към настоящия момент. В основата за определяне на обезщетението се отчита видът на разкритите данни (имена, ЕГН и адреси), позволяващи пряка идентификация на ищеца, както и копие на нотариален акт, съдържащ данни за индивидуализация на лицето и неговото единствено жилище, включително визуализиране на подписа. Без значение е обстоятелство, че част от информацията е актуална към 2004 г., тъй като не се препятства идентифицирането на лицето, а възможността за реална злоупотреба с такива данни не е от значение за размера на отговорността. За обезщетение на така понесените неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения и тревоги, съдът приема за достатъчна сумата от 1 000 лева, което парично удовлетворение ще компенсират отрицателните и неприятни емоции, свързани с разкриването на лични данни.

Горното води до извод за основателност на исковата претенция до размер на 1000 лева, а в останалата част до предявения размер от 5000 лева следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед на изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски съответни на отхвърлената част на исковата претенция. В случая ищецът е направи разноски в размер на 580 лева за адвокатско възнаграждение (видно от приложения договор за правна помощ) и 200 лева – държавна такса. Предвид изложеното и цената на исковата претенция следва да се присъди сумата от 156 лева, представляваща направени разноски, които са съответни на уважената част на иска.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответната страна има право да ѝ се възстановяват разноските за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП. Посочения размер следва да се съобрази с отхвърлената част, поради което ответното дружество има право да получи 80 лева за разноски.

По изложените съображения, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] да заплати на В. М. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 1 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – притеснения и тревоги, причинени от разкриването на лични данни, което е резултат от бездействието да се изпълни чл. 24, §1 и чл. 32, §1, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, изразяващо се в неосигуряване на подходящи технически и организационни мерки за гарантиране сигурността и поверителността при обработването на личните данни от кредитното досие, съставено във връзка с договор за ипотечен кредит от 16.12.2004 г., и ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исковата претенция за разликата от 1000 лева до предявения размер от 5000 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] да заплати на В. М. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 156 лева, представляваща направени разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в настоящото производство. ОСЪЖДА В. М. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен

адрес] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] сумата в размер на 80 лева, представляваща направени разноси за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство. Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: